

Sygn. akt IX U 1100/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Olszowska
Protokolant:	Iwona Porwoł

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r. w Rybniku

sprawy z odwołania J. N. (N.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 15 kwietnia 2016 r. Znak (...)

oddala odwołanie.

Sędzia

Sygn. akt IX U 1100/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 15.04.2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na podstawie art. 114 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu J. N. (N.) prawa do przeliczenia świadczenia, gdy ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów mających wpływ na zmianę wysokości świadczenia.

Ubezpieczony w odwołaniu od niniejszej decyzji domagał się jej zmiany poprzez przeliczenie świadczenia z zastosowaniem korzystniejszego wskaźnika postawy wymiaru świadczenia w wysokości 174,27%, a nie 157,31%, który stosuje organ rentowy. Nadto ubezpieczony domagał się przeliczenia świadczenia z dziesięciu kolejnych kalendarzowych 1983-1992.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie wskazując na prawidłowość zaskarżonej decyzji i bezzasadność żądania, gdyż przyjęcie wskaźnika 171,51% jest niekorzystne dla ubezpieczonego.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony, urodzony (...), od dnia 06.03.1998r. uprawniony był do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Podstawę wymiaru świadczenia ustalono w oparciu o wynagrodzenia z lat 1983-1991. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 174,27%. Do ustalenia wysokości świadczenia organ rentowy przyjął kwotę bazową z 1998r. – 1.182,77zł.

W związku z ukończeniem przez ubezpieczonego powszechnego wieku emerytalnego 65 lat organ rentowy decyzją z 25.01.2011r. przyznał ubezpieczonemu z urzędu prawo do emerytury na podstawie art. 27a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął dotychczasową podstawę wymiaru renty. Wysokość emerytury netto, po waloryzacji, od 01.03.2011r. wyniosła 1.834,73zł (brutto 2.215,09zł).

19.07.2011r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury dołączając zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1971-1995 oraz listy płac. Decyzją z 29.07.2011r. organ rentowy przeliczył wysokość świadczenia w trybie art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z 17.12.1998r., przyjmując najkorzystniejszy wskaźnik z 20 lat z okresu 1971-1974, 1976-1981, 1983-1992 - 157,31%. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął kwotę bazową obowiązującą w styczniu 2011r. – 2.716,71zł. Wysokość świadczenia wyniosła netto 2.169,78zł (brutto 2.629,43zł).

Organ rentowy podjął wypłatę tego świadczenia jako korzystniejszego.

22.02.2016r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie emerytury domagając się przeliczenia z zarobków z kolejnych lat kalendarzowych 1983-1992 ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 174,27%.

Rozpoznając wniosek jw. organ rentowy wydał decyzję odmowną.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego i dane z nich wynikające uznał za wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ubezpieczony domagał się przeliczenia wysokości emerytury z kolejnych lat kalendarzowych 1983-1992 ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru świadczenia 174,27%.

Rozpoznając niniejszą sprawę wskazać należy, iż sposoby obliczania wysokości emerytury określone zostały w przepisach ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2015, poz.748 ze zm.)

I tak art. 21 ustawy reguluje sytuację, gdy prawo do emerytury nabywa osoba, która ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z treścią art. 21 powołanej ustawy podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

1) emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury;

2) renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury.

Kolejny sposób ustalania podstawy wymiaru emerytury określa art. 15 ust. 1 i 6 wskazanej ustawy:

Ust. 1: Podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Ust. 6: Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Ust. 4: W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Ust. 5: Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

W rozpoznawanej sprawie, zdaniem Sądu, nie uległa wątpliwości, iż zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, tj. wysokość emerytury określona w zaskarżonej decyzji, której podstawa wymiaru została ustalona na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy z 17.12.1998r., jest najkorzystniejsza dla ubezpieczonego.

Wprawdzie wyliczony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia ustalony z lat 1983-1991 wynosi 174,27% i jest wyższy od przyjętego w zaskarżonej decyzji wskaźnika 157,31%, który został wyliczony z 20 lat, tj. z lat 1971-1974, 1976-1981, 1983-1992 wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu w trybie art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z 17.12.1998r., jednak ostatecznie świadczenie ustalone w oparciu o art. 15 jest korzystniejsze, od ustalonego w oparciu o art. 21 ust. 1 pkt 1, gdyż przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o art. 15 uwzględniana jest aktualnie obowiązująca kwota bazowa, która w 2011r. wynosiła 2.716,71zł, co ostatecznie spowodowało, że świadczenie wyniosło brutto 2.629,43zł.

Natomiast świadczenie wyliczone z uwzględnieniem dochodów z lat 1983-1991, tj. z tych lat, z którego ustalona była podstawa wymiaru renty wynosiło od 01.03.2011r. brutto 2.215,09zł, czyli było niższe, gdyż podstawa wymiaru tego świadczenia nie mogła zostać ustalona z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej, obowiązującej w 2011r., lecz z zastosowaniem dotychczasowej kwoty z daty przyznania prawa do renty, tj. z 1998r.

Dodać nadto należy, iż niezasadne było żądanie ubezpieczonego, by do podstawy wymiaru emerytury uwzględnić dochody z kolejnych 10 lat kalendarzowych 1983-1992, gdyż 10-letni okres (10 kolejny lat kalendarzowych), wynikający z art. 15 ust. 1 ustawy z 17.12.1998r., musi mieścić się w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Ubezpieczony wniosek o przeliczenie świadczenia złożył w 2011r., zatem okres 20 letni zaczyna się od roku 1991, a zatem lata przed 1991r. nie mogą zostać uwzględnione, zgodnie z treścią tegoż art. 15 ust. 1.

W konsekwencji takiego stanowiska Sąd, na podstawie powołanych przepisów, z mocy art.477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

SSO Maria Olszowska